

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ἐν ὁδῷ Φλέσσα, ἀριθ. 5

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΡΑ 12 ΜΗΝΩΝ
Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου
Ἐν τῷ ἔσωτ. δρ. 0.—Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. χρ. 8.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ
ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς καὶ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Ἐπιστολαὶ ἱατροῦ. Φιλανθρωπία ἐν ταῖς φυλακαῖς. — Ἀνακεφαλαίωσις καὶ συμπέρασμα περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ Μασσονισμοῦ, ὑπὸ Παναρέτου Χ. Δουληγέρη. — Ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις. — Μετανοεῖτε, ὑπὸ Μιχ. Ι. Γαλανοῦ. — Ἡ Κυριακὴ ἄγρια. Διάλεξις τοῦ κ. Διακοπούλου. — Ὁ καθαρισμὸς τῆς ψυχῆς, ὑπὸ Π. Κ. Γκορογιάννη. — Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς 9 καὶ 16 Μαΐου. — Οἱ διδάσκοντες εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς «Ἀναπλάσεως» κατὰ τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΙΑΤΡΟΥ

B'.

Φίλε κ. Γαλανέ.

Ἰατρός, καὶ μάλιστα ἐπαρχιακός, ἔχω νῦν νὰ φροντίσω καὶ διὰ τὴν ποδᾶγραν καὶ τοὺς ρευματισμοὺς μου, διόλου δὲν φαντάζομαι ὅτι ἐπιτήδεια πῶς χρῆσις τοῦ νυστερίου μεταδίδει ἱκανότητα καὶ εἰς δεξιὸν χειρισμὸν τῆς δημοσιογραφικῆς πέννας.

Οὐτε πολυμάθειαν ἔχω, οὔτε ἀρμόδιον θεωρῶ τὸν ἑαυτὸν μου διὰ πολλὴν δυσκόλουν καὶ βαθείας συζητήσεις. Εὐτυχῶς, τὸ τωρινὸν ζήτημά μας δὲν χρειάζεται μύθους θρεμμένους μὲ τὴν σκόνην πολυτόμων βιβλιοθηκῶν. Καὶ ἕνας, νομίζω, τελειόφοιτος γυμνασίου, μὲ ἄβλαστον κοινὸν νοῦν, καὶ μὲ καρδίαν ἀπλὴν καὶ καθάραν, ποιοῦσαν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ γεμάτην ἀπὸ ἀγνῆς ἀγάπης πρὸς τὴν ἀλήθειαν, καὶ αὐτὸς εἶναι ἀρμόδιος νὰ συζητήσῃ περὶ τοῦ προκειμένου θέματος καὶ νὰ εἴπῃ γνώμην πρέπουσαν καὶ ὀρθήν.

Εἰς μεγάλα τῆς θαλάσσης βάθη χρειάζονται δεινὸι κολυμβηταί. Εἰς τὰ ῥηχὰ ὁμοῦς εὐκόλως καὶ μὴ χαρὰ ἡμπορεῖ νὰ τὰ καταφέρῃ καὶ ἕνας ἀταξείδευτος στεργιανός.

Διὰ νὰ κοπῇ ἕνα βῆδι, χρειάζεται μύχαιρα τῶν σφαγέων μεγάλη καὶ κοπτερά. Ἀλλὰ διὰ νὰ καθαρῶθῃ καὶ κοπῇ ἕνα μῆλον, φθάνει καὶ σουγιάδι μόνον εἰς τὰ χερὰκια παιδιοῦ.

Θέλω νὰ εἶπω μὲ τοῦτο ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ἀπλοποιήσεως τῆς γλώσσης καὶ τῶν νοημάτων τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου εἶνε κατ' ἀρχὴν ζήτημα μικρόν; Ἀπαγορεύει ἄλλ' ἐνῶ τὸ εὐρίσκω πολλὰ μέγα καὶ σπουδαῖον, τὸ εὐρίσκω συγχρόνως πολλὸ εὐκόλως καὶ ἀπλόν. Μέγα τὸ εὐρίσκω λόγῳ τῆς ἀξίας του. Εὐκόλως τὸ εὐρίσκω, διότι δὲν χρειάζεται μεγάλη φιλοσοφία καὶ δεινὴ πολυμάθεια, ὅπως ἐπιτύχῃ τις τὴν ὀρθὴν λύσιν.

Ἀφ' ὧν τὰς προθεωρίας, καὶ ἔρχομαι εἰς τὴν οὐσίαν ἢ ὁποῖα, κατὰ τὸ κοινὸν λόγιον, ἔχει τὸ ζουμί.

Τὸ ζήτημά μας, ὡς ἐξῆς νομίζω, πρέπει νὰ διαιρεθῇ καὶ νὰ ἐξετασθῇ.

A'.) Ἐπιτρέπεται ἢ δὲν ἐπιτρέπεται, ὠφελεῖ ἢ ζημιώνει τὸ νὰ γενικευθῇ παρ' ἡμῶν ἡ χρῆσις τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου; Μὲ ἄλλας λέξεις, πρέπει μόνον οἱ θεολόγοι καὶ οἱ ἱερεῖς ν' ἀναγινώσκουν καὶ νὰ μελετοῦν τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον; ἢ ἐπιτρέπεται νὰ τὸ ἀναγινώσκουν καὶ χρῶσται νὰ τὸ μελετοῦν καὶ ἐπιστήμονες ἄλλων κλάδων καὶ λόγιοι καὶ πολιτικοὶ καὶ δημοσιογράφοι καὶ οἰκογένειαι καὶ λαός;

B'.) Ἐπιτρέπεται ἢ δὲν ἐπιτρέπεται, ὠφελεῖ ἢ ζημιώνει τὸ νὰ μεταφρασθῇ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν νεοελληνικὴν μας γλῶσσαν καὶ νὰ ἀπλοποιηθῇ εἰς τὰς φράσεις καὶ νὰ σαφηνισθῇ τοιοῦτοτρόπως εἰς τὰ νοήματα, ὥστε νὰ εἶνε πλέον καταληπτὸν εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῶν ἀναγνωστῶν του;

Γ'.) Ὅπως ἔχει σήμερον ἡ θρησκευτικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις μας ὑπάρχουν λόγοι ἰδιαιτέροι, οἱ ὅποιοι ἐμποδίζουν τὴν τοιαύτην ἀπλοποίησιν τοῦ Εὐαγγελίου, ἢ ὑπάρχουν λόγοι περισσότερον ἐπιτακτικοί, οἱ ὅποιοι τὴν ἐπιβάλλουν;

Ἀρχίζω ἀπὸ τὸ πρῶτον.

Ἀλλὰ τί λοιπόν; Ὁ ἀναφωνήσης ἴσως, κ. Γαλανέ. Μήπως ἐννοεῖς, ἱατρί μου, ν' ἀπαντήσῃς μὲ ἀποσιωπητικὰ; Ἐξηγοῦμαι.

Ζητήσατε . . . τὸν καθρέπτην.

Ἡ εὐλογημένη ἡ γυνὴ μου, τὸν ἐκρέμασεν ἐδῶ, ἐπὶ τὸ ἀπὸ τῶ Γραφείου μου, ἕνα μικρὸν καθρέπτην, ἐγὼ δὲ, μετὰ τινες περὶ τὴν ἐστέρην, καὶ εὐρηκα μέγιστα πολὺ εὐλογον τὴν τοποθέτησιν του, σκεφθεὶς ὅτι ὁ καθρέπτης αὐτὸς ἡμποροῦσε νὰ κάμῃ εἰς ἐμέ ὑπευθύνεισιν, ἀνάλωγον μ' ἐκείνην, τὴν ὅποιαν ἐλάμβανεν ἄλλοτε μέσον ἐνὸς δούλου του Φίλιππος ὁ Μακεδών. Ὁ δούλος αὐτός, καθὼς γνωρίζεις, ἐφώναζε κάθε πρωὶ πρὸς τὸν βασιλέα του: «Φίλιππε, ἄνθρωπε, εἰσαί». Καὶ τὸ λησμονοῦμεν τόσον δυστυχῶς οἱ περισσότεροι καὶ εἶνε τὸση ἀνάγκη συχὰ νὰ μᾶς τὸ ὑπειθυμίζου! Ὁ καθρέπτης λοιπὸν τοῦ Γραφείου μου τὸ ὑπειθυμίζει εἰς ἐμέ, ὅχι βέβαια πρὸς ζήμιαν μου. Καὶ ὅταν κάθε τόσον, ἐνῷ ἐργάζομαι, αὐτὸς μοῦ δείχνει τὸ χίλι, ποῦ φέρουν τὰ χρόνια ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι μου, καὶ τὰ ζαρώματα, ποῦ ἄρχισαν ν' αὐλακώνουν τὸ πρόσωπόν μου, μοῦ φεύγει τότε καὶ ματαιότης καὶ μοῦ διαλύεται κάθε εὐτελὲς πάθος, καὶ εὐρίσκω ὅτι ἡ ὑπαρξίς μου, χωρὶς τὴν ζωὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀδολὴν ἀγάπην πρὸς τὸ καλόν, ὅ,τι ἦτο πολὺ τιποτένιον καὶ ἀξιοθρήνητον πρᾶγμα. Καὶ τότε σκέπτομαι καὶ στοχαζομαι καὶ συλλογίζομαι καὶ γράφω ὅχι μὲ τὴν πονηρίαν τῆς ἀλεπούς ἢ μὲ τὴν σχολιότητα τοῦ ὄρεως ἢ μὲ τὴν ἐμπάθειαν τῆς καμήλου, ἀλλ' ὡς ἄνθρωπος μὲ συνειδήσιν, μὲ Θεοῦ φόβον, λόγον νὰ δώσω ἔχων ὅχι μόνον διὰ κάθε πράξιν μου, ἀλλὰ καὶ δι' ὅ,τι εἶπω καὶ δι' ὅ,τι γράψω.

Δὲν ἤξερω ὅμως πῶς τὴν φράσιν αὐτὴν ὁ καθρέπτης μου μ' ἐτάραξεν· ἔγινε δηλαδὴ ἀφορμὴ εἰς τὸ νὰ ταραχθῶ περισσότερο.

Δὲν εἶμαι βέβαια μεγάλης ὑπομονῆς ἄνθρωπος· ἀλλὰ ἡμπορῶ νὰ εἶπω ὅτι τὰ νεῦρά μου τὰ κρατῶ, ἀντὶ αὐτὰ νὰ μὲ σῶσουν. Καὶ ἐν τούτοις—ἄνθρωπον τὸ πάθημα—χωρὶς νὰ τὸ θελήσω, τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὅποιαν ἡτοιμαζόμεν νὰ ἐκφράσω τὴν γνώμην μου διὰ τὸ πρῶτον ζήτημα, μὲ κατέλαθεν αἰφνιδίᾳ στενωχωρὶς, ἡνωμένη μὲ λύπην καὶ ἀγανάκτησιν πολλήν. Καὶ ἐκεῖ, ποῦ ἐξηγοῦσα ν' ἀπικλαχθῶ ἀπὸ τὴν ἐφοδὸν αὐτοῦ τοῦ αἰσθημάτων, ὁ καθρέπτης μοῦ ἐφάνερωσε τὴν συγκίνησιν ζωγραφισμένην μὲ σφοδρότητα ἐπάνω καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν μου, καὶ μοῦ εἰδείξεν ὅτι πρέπει νὰ ἡσυχάσω. Μιμητικῶς τότε ἔθεσα τὰ ἀποσιωπητικά, ἐσημώθηκα καὶ ἤνοιξα τὸ παρὰθυρον, καὶ ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτά, αἰσθάνομαι ὅτι παρῆλθεν ἡ συγκίνησις, ἐπανελάθην τὴν συνέχειαν τῆς ἐπιστολῆς μου.

Ἰσως, ἀναγνώσων τὴν ἐξακολούγησιν μου ταύτην, ἴσως χαμογελάσῃ καὶ εἴπῃς χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς: «Κύριος εἶδε τί σαισιμπούθει κατέχει τὸν ἱερόν, καὶ ποῖον ἡρπάζειον παροξυσμῶν ἐγκρύπτει ἡ ψυχὴ του». Ὅχι, φίλε μου· ἀλλ' ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι ὠφέλεια πολλὴ καὶ μοναδικὴ θέλει προέλθῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸ ἔθνος μας ἀπὸ τὴν γενίκευσιν τῆς ἀναγνώσεως καὶ τῆς μελέτης τῶν Γραφῶν, καὶ βλέπω τόσον ἐπιτακτικὴν τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ κοινωνήσωμεν ὅλοι μας μὲ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, καὶ μοῦ ἐφάνη τόσον ἀλλόκοτον καὶ βαρὺ καὶ τυφλὸν καὶ ἐγκληματικὸν τὸ νὰ ἀποδοκιμάζῃται ἡ διδασκίς του καὶ νὰ καταδικάζεται ἡ χρησιμότης του ἀπὸ ἄνδρας χριστιανούς, καὶ θεολόγους μέγιστα, ἐν-

νοῦντας νὰ τὸ ἀποκλείουν ἀπὸ ὅλους ἡμᾶς καὶ νὰ τὸ κατέχουν ἐξαιρετικῶς καὶ προνομιακῶς μόνον αὐτοί, εἰδότες, ὡς λέγουσιν, εἶνε οἱ εἰδικοί· καὶ εἰς τὴν ἀξίωσιν ταύτην, τολμῶσαν νὰ ἐμφανίζηται ἐν τῇ δημοσιότητι, βλέπω τὴν στενοκεφαλὴν καὶ τὴν φτώχην καὶ ζωῆς καὶ ἀγάπης ἐλλείψιν καὶ τοιαύτην διάθεσιν πρὸς διαιωνίσιν τοῦ καθεστώτος τῆς ἀμαθείας, τῆς ἀγνοίας, τῆς δεισιδαιμονίας, τῆς ἀπιστίας, τῆς νεκρώσεως καὶ τῆς ἀμαρτίας, ὥστε δὲν εἶνε ἀνεξήγητον πῶς εἰς μίαν στιγμὴν ἐξηγέρθη σφοδρότερον ἡ ψυχὴ μου καὶ ὁ κοχλασμός τῆς ἀγανακτήσεως ἐκλόνησε τὸν ὄργανισμὸν μου.

Τί ἐμπεριέχει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον;

Λόγον Θεοῦ. Λόγον Θεοῦ ὅστις ἐλαλήθη διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ λόγον Θεοῦ, ὅστις ἐλαλήθη διὰ τῶν ἀποστόλων καὶ δι' ἀποστολικῶν ἀνδρῶν.

Τί ἄλλο ἐμπεριέχει τὸ Εὐαγγέλιον;

Γεγονότα. Γεγονότα σχετιζόμενα πρὸς τὸ πρόσωπον καὶ πρὸς τὸν βίον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ γεγονότα σχετιζόμενα πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰς πράξεις τῶν ἀποστόλων.

Εἶνε τις, ὅστις νὰ φρονῇ ὅτι ἐμποδίζεται καὶ βλέπει τὸ ν' ἀναγινώσκωμεν μέσα εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τί ἔκαμεν ὁ Χριστός ἢ τί ἔγεινεν εἰς τὸν Χριστόν, τί ἔκαμαν οἱ ἀπόστολοι ἢ τί ἔγεινεν εἰς τοὺς ἀποστόλους;

Ἐὰν ᾔνῃ καὶ δὲν ἔχη τυχόν τὸν τρόπον του, ἐγὼ δέχομαι νὰ πωλήσω τὰ ὑπάρχοντά μου, διὰ νὰ πάρῃ τὸν ἄερα του μέχρι τῆς Κερκύρας, ἢ διὰ νὰ λάβῃ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ γνωστὸν φιλικὸν κατὰσταμα τοῦ Δαφνίου.

Εἶνε τις ὅστις νὰ φρονῇ ὅτι ἐμποδίζεται καὶ βλέπει τὸ ν' ἀναγινώσκωμεν οἱ χριστιανοὶ μέσα εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τί εἰδίδεκεν ὁ Χριστός ἢ τί εἰδίδεκεν προφορικῶς καὶ ἐγγράφως οἱ ἀπόστολοι ἢ ἄνδρες ἀποστολικοί;

Ἐὰν ἡ ἀλαζονία καὶ ἡ πλάνη δὲν τὸν ἐκώλυον, ἐγὼ τὸν βλέπω τόσον δυστυχῇ καὶ τόσον ἐλέους ἄξιον, ὥστε καὶ αὐτὰ τὰ ἐργαλεῖα τῆς λατρικῆς μου εἶμαι ἑτοιμος νὰ πωλήσω, διὰ νὰ τὸν εὐκολύνω εἰς τὸ νὰ συντροφεύσῃ τὸν ἄλλον.

Ὁ Χριστὸς τὸν λόγον τοῦ ἀκηθύνει μόνον πρὸς τοὺς εἰδικούς τῆς ἐποχῆς του, τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς γραμματεῖς; Ὅλοι, εἰδικοί καὶ μὴ εἰδικοί, γνωρίζομεν ὅτι ὠμίλει πρὸς πάντας, τὸ δὲ τακτικώτερον ἀκροατήριόν του ἦσαν ὅλοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Καὶ οἱ ἀπόστολοι πρὸς ὅλους ἤρχοντο τὸν λόγον νὰ κηρύξουν. Καὶ αἱ ἐπιστολαὶ δὲ, αἱ ἐμπεριεχόμεναι εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, δὲν ἐγράφησαν διὰ τοὺς εἰδικούς τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ἀλλὰ δι' ὅλους τοὺς χριστιανούς, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀκηθύνοντο. Ὁ ἀπόστολος ἔγραψε πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς: «ἀδελφοί, ὑμεῖς τὸν Κύριον, ἀναγνωσθῆναι τὴν ἐπιστολήν ταύτην τοῖς ἀγαπαιστοῖς (Α'. Θεσσαλ. Ε', 27)· καὶ πρὸς τοὺς Κολλασσαεῖς ἔγραψεν: «ὅταν ἀναγνώσῃ παρ' ὑμῶν ἡ ἐπιστολή, ποιήσατε ἡμεῖς καὶ ἐν τῇ Λαοδικεῶν Ἐκκλησίᾳ ἀναγνώσῃ, καὶ τὴν ἐν Λαοδικεῖς, ἡμεῖς καὶ ὑμεῖς ἀναγνώστε» (Κολασ. Α'. 16).

Ἱστορικῶς λοιπὸν εἶνε βέβαιον ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶχε τὸν λόγον

τοῦ δι' ὅλους· καὶ δι' αὐτὸ περιήρχετο ἀκαταπαύστως τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία κηρύσσων τὸ Εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Τοῦτο, τὸ τότε προφορικῶς κηρυχθέν Εὐαγγέλιόν του, ἐγράφη ἐπειτα ἡ Ἐκκλησία, διὰ νὰ ἀναγινώσκηται. Τί λοιπὸν τὸ ἄτοπον, ἐὰν φρονῇ τις ὅτι ὅσα δι' ὅλους ἐλέγχθησαν, καὶ δι' ὅλους ἐγράφησαν; Τί τὸ ἐκκλησιαστικῶς ἀξιοκατάκριτον, ἐὰν ὑποστηρίξῃ τις ὅτι, ἀφοῦ πόλεις καὶ χωρία ἤκουαν τὸ Εὐαγγέλιον κηρυττόμενον ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Χριστόν, καὶ πόλεις καὶ χωρία ὀρεῖσιν νὰ τὸ ἀναγινώσκουν, διὰ γραφῆς παρασθέντος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν λοιπὸν κόσμον τῶν ἀνθρώπων; Καὶ ἀφοῦ εἰ ἀπόστολοι δι' ὅλους ὠμίλουν, τί τὸ ἐπίφορον ἂν αὐτοὺς τοὺς ἰδίους λόγους τῶν γραφέντων, ὅλοι ἐπίσης ἀναγινώσκουν; Τί δὲ τὸ ἀντικανονικόν καὶ τὸ ἐναντίον πρὸς τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας μας, ἂν ὅλοι ἀναγινώσκωμεν τὰς ἐν τοῖς Εὐαγγέλοις ἐπιστολάς, ἀφοῦ ὅλοι οἱ ἀποτελοῦντες τὰς Ἐκκλησίας, πρὸς τὰς ὁποίας ἀκηθύνοντο, τὰς ἀνεγίνωσκον καὶ τὰς ἤκουον, καὶ ῥητῶς ὁ Παῦλος ἀπαιτεῖ ν' ἀναγνώσθωσιν ἐπιστολαὶ τοῦ ἀπὸ ὅλους τοὺς Κολλασσαεῖς καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς Λαοδικεῖς;

Καλῆτερά ἀπὸ ἐμὲ γνωρίζεις σὺ, κ. Γαλανέ, τί περὶ τούτου ἐφρόνουν καὶ οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Ἀφίνω ὅτι εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς συνάξεις πάντοτε ἐγένετο ἀνάγνωσις Γραφῶν, χωρὶς νὰ σφραγίζωνται κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν μὲ βράβυκα ἢ μὲ κηρὸν τὰ αὐτὰ τῶν μὴ εἰδικῶν ἐκ τῶν ἐκκλησιαζομένων πιστῶν. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου ῥητῶς συμβουλεύουν οἱ μεγάλοι τῆς ἐκκλησίας μας διδάσκαλοι νὰ ἔχῃ κάθε χριστιανὸς μέσα εἰς τὸ σπῆτι τοῦ τὰς ἀγίας Γραφάς, καὶ συχὰ νὰ τὰς ἀναγινώσκῃ. Ἡ «Ἀνάπλασις» ἐδημοσίευσεν εἰς τὰ τελευταῖα φύλλα τῆς σχετικῆς ἐκ τῶν ἔργων τῶν Πατέρων ἀποσπάσματα, ἃ δὲ γνώμη των ὑποθέτω ὅτι ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὰς γνώμης μερικῶν εἰδικῶν τῆς ἐποχῆς μας.

Βεβαίως μὲ ταῦτα καὶ μόνον τὸ πρῶτον ζήτημά μας δὲν ἐξηγῆθη· διὰ νὰ μὴ ἐκταθῶ ὅμως πολὺ, ἐπιφυλάσσομαι νὰ συμπληρώσω τὴν περὶ αὐτοῦ γνώμην μου εἰς τὴν τρίτην ἐπιστολήν μου.

Ἀλλὰ πρὶν ἀφήσω τὴν πέναν μου, δὲν ἡμπορῶ παρὰ νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ, ἀγαπητέ, μίαν ὑποψίαν, ἢ ἰδέαν μὲ κατέχει ἀπὸ χθές. Μοῦ ἐπέρασε δηλαδὴ ἡ ἰδέα, ὅτι, ὅσοι ἀπὸ τοὺς εἰδικούς μας θεολόγους φωνάζουν νὰ μὴ γενικευθῇ ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, τὸ κάμνουν (ζεύρεις διατί;) διότι οἱ ἴδιοι δόλοκληρον τὸ Εὐαγγέλιον δὲν τὸ ἔχουν ἀναγνώσει οὔτε μίαν φορὰν· καὶ ἀφοῦ αὐτοὶ ὀλίγας σελίδας μόνον ἐφυλλομέτησαν, καὶ αὐτὰς μὲ πολὺν ἰδρωτὰ, κατήγγισαν νὰ πιστεύουν—ἴσως κατελείκρινως—ὅτι ὁ ἄλλος κόσμος οὔτε χεῖρα, οὔτε ἑμμάτια, οὔτε αὐτὰ πρέπει νὰ ἔχῃ διὰ τὸ Εὐαγγέλιον. Καὶ τότε πληροῦται καὶ τὸ ρητόν, ὅτι στοὺς στραβοὺς ἀνάμεσα βασιλεύει ὁ μονόφθαλμος.

Ἡξεύρω ὅτι μοῦ μὲ τὸ ἀρχόμενον γῆρας ἀρχίζουν καὶ μερικαὶ πονηρίαι. Ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ πείσω ὅτι τὸ ἴδιόν μου γῆρας δὲν εἰσῆλθεν ἀκόμη εἰς τοιαύτην περίοδον.

Σὲ ἀποχαιρετῶ, φίλτατε, ἐπὶ τοῦ παρόντος, καὶ καλὴν ἐντάμωσιν πάλιν ἴαν προσεγῶς.

Εἰς ἱατροδός.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ ΕΝ ΤΑΙΣ ΦΥΛΑΚΑΙΣ

Ἡ ἐν Χριστῷ Ἀδελφότης.—Ἡ Εὐποία.

Τὸ ἔργον τῶν φυλακῶν εἶνε ἔργον στοιχειώδους φιλικότητος. Ἡ φυλακὴ εἶνε κυρίως μέσον ἠθικῆς ἐπανορθώσεως τῶν ἐν αὐτῇ κρατουμένων.

Ἡ φιλικότης θὰ λύσῃ τὸ ζήτημα τῶν φυλακῶν, ἀλλὰ ἡ φιλικότης ὑπάρχει εἰς τὰς καρδίας τῶν πολιτευομένων καὶ τῶν κληρικῶν.

Ἡ πολιτεία, ἐὰν ὡς πρὸς τοὺς φυλακισμένους σκεφθῇ ὡς πρὸς ἀνθρώπους, θὰ παύσῃ τὸν τῆς ἀλληλοδιαφορᾶς συναγελασμὸν, θὰ δώσῃ ἐργασίαν, θὰ ἐγκαταστήσῃ ἐν ταῖς φυλακαῖς σωφρονιστικὴν πειθαρχίαν.

Ἡ ἐκκλησία καὶ πρωτίστως ἡ ἱεραρχία, ἔαν θεωρήσῃ τοὺς φυλακισμένους ἀπολωλὸτα πρόβατα τοῦ Χριστοῦ, θὰ μεριμνήσῃ περὶ αὐτῶν καὶ ἄφρονον τὸν θρησκευτικὸν φωτισμὸν θὰ δώσῃ ἵνα εἰς τὴν λογικὴν ποίμνην τοὺς ἐπαναγάγῃ.

Μέχρι τοῦδε οὔτε ἡ πολιτεία πρεπόντως ἐσκέφθη περὶ τῶν φυλακισμένων οὔτε ἡ ἐκκλησία χριστιανικῶς ἐμερίμνησε. —Διατί; Δὲν τὸ ἐνόη; —Διότι δὲν ἐνόη, ποία λειτουργεῖ λογικὴ καὶ τί εἶδεν; καρδία ὑπάρχει ἐν Ἑλλάδι, προκειμένου περὶ φυλακισμένων.

Ἐν Ἀθήναις ὑπάρχουν φυλακαὶ ἐγκλείουσαι ὑπὲρ τοὺς χιλίους. —Φρικτὴ ἡ κατάστασις. —Παρήλθεν ἡ τεσσαρακοστή, παρήλθεν τὸ Πάσχα· τοὺς ἐν ταῖς φυλακαῖς οὐδεὶς ἐκ τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ἐπεσκέφθη, οὐδεὶς ἐπαρηγόρησεν, οὐδεὶς ἐνεθάρρυνεν, οὐδεὶς τοὺς ἐνεθυμήθη ὡς χριστιανούς, οὐδεὶς τοὺς ἐπόνεσεν ὡς νοσοῦντας. Πανταχῇθεν ἐγκατάλειψις· παρὰ πάντων ἀδιαφορία.

Φρίκη! Ἐὰν διὰ τοὺς φυλακισμένους δὲν ὑπάρχει ἐνδιαφέρον, ὁ χριστιανισμὸς ποῦ εἶνε παρακαλῶ;

Εἰς μόνον ἄνθρωπος ἐν Ἑλλάδι εἰς τὰ πράγματα ἀπεδείχθη, ὅτι χριστιανικῶς ἐπόνεσε καὶ ποιεῖ τοὺς φυλακισμένους, καὶ περὶ αὐτῶν ἐμερίμνησε καὶ μεριμνᾷ καὶ ἀπ' αὐτοῦ μόνου ἔγινε, ὅ,τι καλὸν μέχρι τοῦδε ἔγινε διὰ τοὺς ἀτυχεῖς φυλακισμένους. Ἡ Βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων.

Συνέστησεν ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητα ἐκ κυριῶν καὶ διήγειρεν εἰς γυναικεῖας καρδίας τὸ πρὸς τοὺς ἐν ταῖς φυλακαῖς φιλικὸν ἐνδιαφέρον. Ἰδρυσεν τὸ Σωφρονιστήριον τῶν νέων ἢ ἄλλως τὸ Ἐφηβεῖον. Θέλει νὰ θερμάνῃ καὶ ἄλλους καὶ νὰ ἐκλύσῃ τὴν προσοχὴν πάντων. —Ὅ,τι καλὸν γίνεται ἐν τῇ παρόντι εἰς τὰς φυλακάς, ἐνεργεῖται ὑπὸ τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος ἐμπνευμένης καὶ ὀδηγουμένης ὑπὸ τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης. Κήρυγμα τακτικὸν γίνεται εἰς τὰς φυλακάς Συγγροῦ καὶ Παλαιῦ Στρατῶνος καὶ ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις αὐτὰς ἐνεργεῖται. Ἐταιρία κυριῶν συνίσταται ὑπὸ τὸν τίτλον «Εὐποία». Ἐκ τῶν τριάνοντα μέλη ἀριθμεῖται 330 ζεύγη ἀσποροῦχων διανέμει εἰς τοὺς φυλακισμένους

καὶ 12 διὰ χρέη κρατουμένων ἐλευθερώσει τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα· καὶ ἡ Ἐπιτομία αὐτὴ ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τῆς Βασιλείας ὑπάρχει εἰς συνεργασίαν μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος γενικωτέραν ἐχούσης ἀποστολὴν καὶ περὶ πλείστων μεριμνῶσης, ἀκόμη καὶ περὶ ἰδρύσεως φυλακῶν.

Ἐκαμεν ἔκκλησιν ἡ ἐν Χριστῷ ἀδελφότης τὸ Πάσχα, ἐν σταλαῖν εἰς τὰ Ἀνάκτορα παρὰ φιλανθρωπῶν ἐλήθ' διὰ τοὺς φυλακισμένους. Ἐστάλησαν ἀσπρόρουχα καὶ ἐνδυμασίαι ἐξωτερικαί· — καὶ διανεμήθησαν μετὰ τῶν ἐξευρεθέντων δι' ἐνεργειῶν τῆς «Εὐποίας» διὰ εἰδικῶς τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος ἱερέως εἰς τοὺς μᾶλλον ἐνδεεῖς. — Ἐστάλησαν, ἀλλὰ ὅχι ὅσα ἔπρεπε νὰ σταλοῦν καὶ ἔμειναν πολλοὶ οἱ παραπονούμενοι. — Διακοσίας χιλιάδας κατοίκους ἔχουσιν αἱ Ἀθήναι καὶ ὁ Πειραιεὺς, ἀφίνω νὰ ἐννοηθοῦν αἱ ἐπαρχίαι.

Δὲν ὑπάρχουσι δίκαια χιλιάδες εὐποροῦσαι οἰκογένειαι; Ἄπο τὰς δέκα δὲν εὐρέθησαν πέντε χιλιάδες οἰκογένειαι νὰ στείλουν ἀνὰ ἓν ζεῦγος ἀσπροούχων ἢ τέλους πάντων ἐν δῶρον πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς; — Δὲν εὐρέθησαν. — Καὶ ὁ χριστιανισμὸς ποῦ; Καὶ ὁ πολιτισμὸς ποῦ; Διατὶ νὰ μὴ ἐκτιμηθῇ, δεόντως καὶ ἑλληνοπρεπῶς καὶ χριστιανικῶς ἡ τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος ἔκκλησις; Εὐγνωμοσύνη καὶ ἔπαινος εἰς τοὺς ἐκτιμήσαντας καὶ προσενεγκόντας, ἀλλὰ εἰς τοὺς ἀδιαφορήσαντας; Τί ἄλλο παρὰ προτροπὴ διὰ τὸ μέλλον;

Ἡρωτήσαμεν. Καὶ πόσα ἔστειλαν οἱ κληρικοὶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς διὰ τοὺς ἐν ταῖς φυλακαῖς Χριστιανούς;

Ἐλάδομεν τὴν ἀπάντησιν. Οὐδεὶς. Παρὰ μόνον εἰς, ἀφ' ὧς ζῶν ἐν Ἀθήναις, ἔστειλεν ἑκατὸν πενήντηντα δραχμάς. Ἀνεπεθύσαμεν διὰ τὸν ἕνα καὶ μένομεν μετὰ τὰς ἐλπίδας μας διὰ τοὺς ἄλλους.

Ἡ «Ἀνάπλασις» μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως παρεκλούθη ἐν τῷ παρόντι καὶ θὰ παρεκλουθήσῃ τὸ ἔργον τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος. Χαίρει δὲ πολὺ, διότι τὸ ὑπὸ τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος ἐνεργούμενον ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους τακτικὸν κήρυγμα ἐν ταῖς φυλακαῖς Ἀθηνῶν γίνεται ὑπὸ ἐργατῶν τοῦ Σουλλόγου.

Θαυμάζει καὶ ἐπαινεῖ τὴν ἐν πνεύματι ὁμοιοῦσιν καὶ ἀγάπῃς φιλανθρωπικὴν δραστηριότητα τοῦ βοηθητικοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος σωματείου «Εὐποία», καὶ εὐχεται εἰς ἀμφοτέρω τὰ φιλανθρωπικὰ καὶ τα σωματεῖα μετριοφροσύνης καὶ αὐταπαρνήσεως εὐλογεῖ καὶ κατευοδώνει ὁ Χριστός.

ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΚΟΠΟΥ ΤΟΥ ΜΑΣΣΟΝΙΣΜΟΥ

Τὸ παριστῶμενον ὡς μικρόκομψον καὶ εὐγενὲς στόμα τῆς Μασσονίας ἐκ τοῦ ὁποίου κατὰ τὰς διαθεβαίωσεις τῶν Μασσόνων ἀπερρεῖ μόνον μέλι φιλανθρωπίας καὶ ἀλληλοδοξοθείας ἀπεδείχθη διὰ τῶν ἐξ περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς Μασσονίας δημο-

σιευθέντων ἐν τῇ «Ἀναπλάσει» ἄρθρων, χορηγοῦσιν αὐτῶν τῶν ἐπισήμων Μασσόνων δημοσιεύσεων, ὡς εἶδομεν, Καὶ ἄλλας καὶ παμπάγους Ἀδελφότητας προσπαθῶν νὰ καταπῇ πᾶν θρησκευτικόν, πολιτικόν καὶ κοινωνικόν καθεστὸς καὶ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν.

Οἱ ἐξ ἐπιπολασιότητος καὶ θρησκευτικῆς ἀμαθείας καὶ ἐξαγορεύσεως γινόμενοι Μασσόνιοι, καθὼς καὶ οἱ εἰπόντες καὶ γράψαντες ὅτι, μελετήσαντες ἐπισταμένως; ἔδαν εὖρον κακὸν τὸν σκοπὸν τῆς Μασσονίας; εἴτε κρυπτόμενοι Μασσόνιοι εἶνε οὗτοι, εἴτε ἐκ πλάνης Μασσονίζοντες ὡς δώσωσι προποχὴν εἰς τὴν σημερινὴν περίληψιν τῶν περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς Μασσονίας δημοσιευμένων, ἂν μάλιστα δὲν παρεκλούθησαν τὰ ἄρθρα ἐκεῖνα, καὶ ἔχομεν πληρεστάτην πεποιθήσιν ὅτι ἂν κέκτηνται ἐλευθερίαν συνείδησιν καὶ στοιχειώδη εἰλικρίνειαν θὰ ἀπαλλαγῶσιν οὐκ ἐκτροπάζοντες πλάνης καὶ ἐπομένως μεθ' ὅλου τοῦ σθένους, τὸ ὁποῖον ἐμπνέει ἡ ἀλήθεια καὶ ἐπιβάλλει τὸ καθήκον τῆς ὁμολογίας αὐτῆς θὰ ἀποκατακρίσῃ τὰ φθοροποικῖα καὶ ἐθνοκτόνα μασσονικὰ κρησφύγετα καὶ δημοσίως θὰ ἐλέγξῃ τὴν Μασσονικὴν νόσον πρὸς προφύλαξιν τῆς ἡμετέρας Κοινωνίας ἀπὸ τοσοῦτον πονηρῶν παγίδων καὶ ἐπιβουλῶν, αἵτινες ἤγαγον τὸ ἔθνος εἰς τὴν ἀποσύνθεσιν.

Ἡμεῖς ἐμμένομεν ἐν τῇ θέσει καὶ πεποιθήσει ταύτῃ ἀδιάσειστοι ἐκ τῆς ὁμολογίας αὐτῶν τῶν ἰδίων Μασσόνων περὶ τοῦ καταχθονίου καὶ ἀντιχριστιανικοῦ αὐτῶν σκοποῦ. Τὰς ἀποδείξεις δὲ καὶ τὰ ὅπλα ἡμῶν κατὰ τῆς Μασσονίας τὰ παρελάβομεν εὐτυχῶς ἐξ αὐτῆς τῆς Μασσονικῆς ὁπλοθήκης; ἐπομένως ὅστις δὲν πείθεται εἰς τοὺς λόγους ἡμῶν τοὺς ὁποίους ἠντλήσαμεν ἐκ τῶν ἐπισήμων Μασσονικῶν πηγῶν αὐτὸς εἶνε πλέον οὐχὶ Μασσόνος, ἀλλὰ τῶν Μασσόνων Μασσονικώτερος. Δικαστὴς δὲ ὁποῖος κηρύττει ἀθῶον κατηγορούμενον, ἐνῷ αὐτὸς ὁ κατηγορούμενος ὁμολογεῖ τὴν ἐνοχλήν του εἶνε ἡ συνέννοχος ἐκ τῶν πολλῶν ἡλιθίων καὶ ἀσυνειδήτων, ἢ πλάτων ἐξ ἡθικῆς καὶ διανοητικῆς στρεβλώσεως καὶ τοῦτου ἕνεκα κατατομεῖ διὰ τῆς ἀθῶτικῆς ἀποφάσεώς του τὴν εὐθυκρίσιν, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν λογικὴν.

Ἀς ἀκούσωμεν τὴν περίληψιν περὶ τῶν Μασσονικῶν σκοπῶν, ἐν ᾧ ἴδωμεν ἂν ἡ Μασσονία εἶνε ἐν ἀπλοῦν καὶ ἄκακον σωματεῖον.

Ἡρωτήσαμεν τοὺς Μασσόνους περὶ τοῦ σκοποῦ των καὶ μᾶς εἶπον πρῶτον ὅτι ἐπιδιώκουσι μόνον σκοποὺς φιλανθρωπίας, ἀγαθοεργίας καὶ ἀλληλοδοξοθείας.

Ἡρωτήσαμεν μήπως ἡ Μασσονία ἔχει καὶ ἄλλους κοινωνικοὺς σκοποὺς καὶ μᾶς λέγουσιν πρὸς ἐκπλήξιν ναί! Ἐπιδιώκομεν καὶ ὑποσχόμεθα τὸ κοινωνικὸν ἀγαθόν, τὴν γενικὴν ὠφέλειαν, τὴν εὐημερίαν καὶ εὐτυχίαν τῆς ἀνθρωπότητος. »!

Μήπως ὑπόσχονται ἠρωτήσαμεν πάλιν καὶ ἄλλο τι; ἡ κάλλιον νὰ ἐρωτήσωμεν μήπως ὑπάρχει τι τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ὑπόσχονται πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἀνοήτων καὶ ἀστηρίκτων εἰς τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν; βεβαίως λέγουσιν ὅχι.

Καὶ αὖθις ἐμπορίου καὶ πλοῦτον ὑπόσχονται λέγοντες ὅτι ἐπιδιώκουσι αὐτὴν ἐπέκτασιν τοῦ κύκλου τῶν σχέσεων καὶ γνωριμῶν κατὰ τρόπον ἀπείρως ὠφέλιμον

εἰς τὰ διαρτίζοντα τὸν Μασσονισμὸν μέλη. »! Καὶ σκοποὺς θρησκευτικοὺς καὶ ἀναμορφωτικοὺς ἔχει, διότι διὰ τῆς Μασσονίας λέγουσιν ὅτι θὰ γείνη ἡ ἀναγέννησις τοῦ κόσμου! ἡ καλλιέργεια τῆς συνειδήσεως! ἡ εὐρεσις τοῦ ἀγαθοῦ, ἡ συναίσθησις τοῦ καλοῦ, ἡ πραγματώσις τοῦ ἀγαθοῦ καὶ δικαίου, ἡ εὐημερία, ἡ τελειοποίησις, ἡ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ βελτίωσις τοῦ ἀνθρώπου! !

Ἡ Μασσονία ἐπίσης ἔχει καὶ σκοποὺς προστατευτικούς ὡς κράτος καὶ ἐξουσίαν, διότι «ἀποσπᾷ, λέγει, τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς ἀπὸ ἀδικίας» «προστατεύει δυναστευομένους καὶ ἀσθενεῖς» ἀναγκάζει τὰ στέμματα νὰ συνθηκολογῶσι μετὰ τοὺς λαοὺς »!

Ἡ Μασσονία, λέγουσιν, καὶ οὐχὶ ὁ Χριστιανισμός, ὅστις εἶνε μόνον διὰ τὰ μέλλοντα! μόνον διὰ τοὺς πεθαμένους! ἔχει ἀληθινὸν φῶς καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ φωτισμοῦ καὶ διενεργεῖ τὸν ἀλλήλοφωτισμὸν «τὴν κατεργασίαν καὶ ἐξημέρωσιν τῆς ἀνθρωπότητος, ἥτις εἶνε ἄξεστος λίθος, τὸν ὁποῖον μόνον οἱ Τέκτονες (Μασσόνιοι) δύνανται νὰ ἐπεξεργασθῶσιν». Ἡ Μασσονία ἔχει σκοπὸν λέγει «Νὰ μεταδώσῃ θείας ἀρχὰς ἐν μυστηρίῳ! ἔχει σκοπὸν «Νὰ παραγάγῃ ἠθικοὺς ἀνδρας πρὸς διεύθυνσιν ἄλων τῶν κλάδων τῆς πολιτείας». Μόνη αὐτὴ λέγει διανοίγει τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν ἀληθῆ γνῶσιν! Ἡ Μασσονία λέγει ἔχει σκοπὸν «Νὰ ἀντιπαλαίῃ, ὡς μόνη ἀλήθεια! κατὰ πάσης πολιτικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἐξαχρειώσεως». Ἰσχυρίζεται δὲ μὴ ταῦτα ἀδελφὸς οὐδόλως ἀναμειγνύεται εἰς θρησκευτικὰ καὶ πολιτικὰ ζητήματα. » Αὐτὸ λέγεται Μασσονικὴ ἀλήθεια καὶ εἰλικρίνεια, τὸ ψεῦδος δηλονότι, αὐτὸ λέγεται Μασσονικὸν φῶς, τὸ ὁποῖον προσπαθεῖ νὰ μεταδώτῃ ὁ Μασσονισμὸς πρὸς εὐτυχίαν τοῦ κόσμου!

Ἡ Μασσονία λέγει ὅτι θὰ κατορθώσῃ ἵνα αὐτὰς προλήψεις τὰς ἐσχωριασμένας ἰδέας, τὰς ἀντιθέσεις, τὰς βλακώδεις διακρίσεις γνωμῶν καὶ πεποιθήσεων, [Οὕτως ὀνομάζει τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας καὶ πεποιθήσεις,] πάσας νὰ τὰς συνδιαλλάξῃ διὰ τῆς συναγωγῆς πάντων ἐν ἐνὶ Ναφ. » ἐν τῇ Μασσονικῇ ἐκκλησίᾳ. Στοι, διότι μία πίστις ἡ Μασσονικὴ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἡ πρὸς τὸν Ἀρχιτέκτονα τὸν Θεὸν τῆς Μασσονίας καὶ οὐχὶ Ἐκκλησία καὶ Χριστιανισμός.

Ἡ Μασσονία ὡς θρησκεία ἀνωτέρα πάσης ἄλλης θὰ συμφιλίωσιν, λέγει, τὸν Θεὸν μετὰ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἀνθρώπους πάντας μετὰ τῶν, «θὰ φέρῃ τὴν εἰρήνην τοῦ σύμπαντος κόσμου». θὰ κάμῃ, πρὸς διάψυσιν τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ, ἁμῶν ποιήσῃ ὑπὸ ἑνα ποιμένα τὸν ἀρχιτέκτονα! Ἡ Μασσονία λέγει, ὅτι «Ἐκτὸς αὐτῆς οὐδὲν ἄλλο ἠθικοθρησκευτικὸν σωματεῖον ὑπάρχει! ὅτι εἶνε, κατὰ τὸν κ. Γαζήν, αἰσχυρικὴ σωτηρία! Ὅτι εἶνε κατ' ἄλλους Μασσόνους πηγὴ δικαιοσύνης! διότι ἡ δικαιοσύνη, λέγουσιν οἱ Μασσόνιοι, πανταχόθεν καταδιωκόμενη κατέφυγεν εἰς τὸν Ναφ τῆς Μασσονίας καὶ μόνον ἐκεῖ ὑπάρχει δικαιοσύνη!

Κατὰ δὲ τὴν γνώμην τοῦ δημοσίου λειτουργοῦ μας! κ. Στοῦπη ἄνευ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς Μασσονίας οὐδεὶς ἀνεξαρτήτως σκοπὸς δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ, ὥστε πρέπει διὰ νὰ εὐρίσκωμεν δίκαιον, προστασίαν κλπ. καὶ ψυχικὴν ἀκόμη σωτηρίαν νὰ γίνωμεν ὅλοι Μασσόνιοι! «Οὐδεὶς κρῖνος, λέγει, ὡς εἶδομεν, τῆς ἀλύσεως τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν λύεται ἄνευ τοῦ δακτύλου αὐτοῦ.» (τοῦ Μασσονισμοῦ). Προσέξωμεν δὲ, διότι ἡ Μασσονία ἔχει τὴν ἐξίωσιν νὰ μὴ ἀντιλέγωμεν εἰς τίποτε. Ὅτι λέγει καὶ πάλιν ἀρνεῖται κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τὰ πρόσωπα δὲν πρέπει νὰ τὸ ἐξελέγχωμεν, ἄλλως μᾶς ἀφορίζῃ! Πᾶσα ἰδέα, λέγει, καὶ πᾶν ἔθρονημα μὴ ἀνταποκρινόμενον εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἐλευθερίας τεκτονικῆς εἶνε ἀκάθαρτον! Ὅσοι δὲν πείθονται, λέγει ὁ κ. Γαζῆς εἰς τὰ Μασσονικὰ φρονήματα καὶ αὐτοὶ ἀκόμη εἰς ψυχροὶ Μασσόνιοι εἶνε ἀεσβεσμένοι ψυχαῖς, ἀεσβεσμένοι τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχάν.

Καὶ πράγματι, ὡς συμπέρασμα λέγομεν, ὅτι ἔχει πληρέστατον δίκαιον ὁ κ. Γαζῆς ὑβρίζων σκαιότατα τοὺς μὴ Μασσόνους, τοὺς βεβήλους! κατὰ τὴν Μασσονικὴν γλώσσαν, διότι ἂν τὰς διαφόρους ἀρχὰς τοῦ ἔθνους ἀπετέλουν ἄνθρωποι μὴ ἔχοντες ψυχὰς ἐτρεσμένους θὰ ἔθετον καὶ τὸν σεβάσμιον τῆς Μασσονίας κ. Γαζῆν καὶ τοὺς συναδέλφους του εἰς τὴν θέσιν των, ἢ θὰ εἶχον τοῦλάχιστον τὴν εἰλικρίνειαν νὰ παρετοῦντο ἐπισήμως ὑπὲρ τοῦ Μασσονικοῦ σκοποῦ ἂν τὸ νομίζον φῶς! ἀφοῦ τόσον ἀναιδῶς ἡ Μασσονία διεκήρυξε διὰ τοῦ ἐπισήμου Κέντρου τῆς καὶ τῶν ρητόρων καὶ διδασκάλων τῆς ὅτι αὐτὴ περιλαμβάνει πάντας τοὺς σκοποὺς, ὅτι εἶνε, ὡς λέγει, καὶ φιλανθρωπία, καὶ πλοῦτος, καὶ παιδεία, καὶ ἡθικὴ διδασκαλία, καὶ ἐξουσία κατὰ τῶν ἐστεμμένων μάλιστα, καὶ πολιτεία, καὶ ἔκκλησις, καὶ μοναδικὴ θρησκεία, καὶ ψυχικὴ σωτηρία, τοῦτο τὸ λέγει διὰ τοὺς κατ' αὐτὴν κοινούς. Τὸ τελευταῖον δὲ συμπέρασμα μας εἶνε ὅτι ἡ Μασσονικὴ λύμη, κατὰ τὴν ἰδίαν τῆς ὁμολογίαν, εἶνε συμμορία ἀντιθρησκευτικῆ, ἀντεθνικῆ καὶ ἐπίδουλος κατὰ τῶν καθεστώτων. Μὴ σὰς βρυφαίνεται, κ. Μασσόνιοι, διότι δὲν σὰς ἀδικοῦμεν, ἀλλὰ μόνον τὴν ἀλήθειαν γυμνῇ λέγομεν; ἢ μήπως σὲς οἱ ἴδιοι δὲν ἐδημοσιεύσατε ὅτι ἐκτὸς τῶν Μασσονικῶν πᾶσαι αἱ ἄλλαι σχέσεις εἶνε σχέσεις χωρίζουσιν καὶ διαφθεύουσιν; καὶ ὅτι ἡ πολιτεία διαίρει εἰς πατέρας, αἱ δὲ φυλὴ, τὸ ἐπάγγελμα, ἡ θέσις καὶ ἡ θρησκεία ἴστανται ὡς ἐχθρικά χαρακτηρισμὰτα; Ὅρ. Μασσον. Περιοδ. «Πυθαγόρας» 1896 σελ. 28.

Προτεχῶς θὰ διακρίνωμεν τὰ Μασσονικὰ δέκτα ἀπὸ τοὺς Μασσονικοὺς ἰχθῦς.

Πανάρετος Χ. Δουλιγέρης.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Μᾶς ἔστειλαν ἐρωτήσεις τινὰς περὶ ζητημάτων κοινῶν ἐνδιαφέροντος. Πρέπον ἐκρίναμεν νὰ δώσωμεν κατὰ σειράν τὴν ἀπάντησιν διὰ τῆς «Ἀναπλάσεως».

Αν ἐρώτησις. Πῶς εὐρίσκετε, κ. Διευθυντά, τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον μία μερὶς τοῦ τύπου μας ἐκρίνε τὴν τελευταίαν ἐγκύκλιον τοῦ Ἀγ. Πατρῶν, ἐν ἀγέσει πρὸς τὸν ἐν Πάτραις ἀνθοπόλεμον τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ; Ἡ ἐγκύκλιος αὕτη εἰς ἐμὲ εἶχε κάμει λαμπρὰν ἐντύπωσιν. Καὶ εἰς τὰς περὶ τοῦ ἀνθοπολέμου συμβουλὰς τὴν ἐκρίνα ὡς ἐξοχόν. Ἐγὼ λοιπὸν ἤμην στενοκέφαλος; Ἡ οἱ ἐπικριταὶ δημοσιογράφοι ἔχουν τόσον μεγάλα καὶ εὐρύχωρα κεφάλια, ὥστε τὸ ὑπάρχον μυαλὸν στέκει μέσα μένον ὡς κατακάθισμα;

Ἀπάντησις. Τὸ Εὐαγγέλιον τὸ λέγει· ὅτι ὁ καθὺς ὁμιλεῖ ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας του. Καὶ ἔστιν τὸ περισσεύμα αὐτὸ ἦν ἀκάθαρτον, καὶ τὸ στόμα καὶ ἡ πένα δὲν ἠμποροῦν παρὰ ἀκαθαρσίαν νὰ γύρῃ. Μόνον δημοσιογραφικὴ εὐφυΐα, τῆς ὁποίας ἡ βίβλος γάνεται εἰς παγύτατα στρώματα ἡλιθιότητος, ἠμποροῦσε νὰ παραστήσῃ τὸν Ἀγ. Πατρῶν ὅτι ἐκ φανατισμοῦ ἐφρνάτο τὴν ἀμαρτίαν καὶ εἰς τὰ ἄνθη ἐμφωλεύουσιν. Ἡ ἐγκύκλιος τὸ ἐκαθάρισε πολὺ καλὰ καὶ διὰ τὰς ὁμοταξίας ἀκόμη τῶν βλακῶν, ὅτι εἶνε ἐπιβλαβεῖς εἰς τὰ οἰκογενειακά καὶ κοινωνικά ἔθνη, καὶ εἰς τὸ ἐθνικὸν πρᾶγμα ἐπιζήμιοι αἱ διασκεδάσεις ἐκεῖναι, εἰς τὰς ὁποίας ἀνακατεύονται ἄνδρες καὶ γυναῖκες, καὶ νέοι καὶ κόραι, μὲ περισσὴν ἐλευθερίαν, λεληθότες δὲ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν στοιχειώδη ἐκείνην εὐρέπειαν καὶ αἰδῶ, αἰτίνες ἀποτελοῦσι τὸ ἥθικόν γινώσκειν τῶν δύο φύλων. Τινὲς τῶν δημοσιογράφων ὑπεδέχθησαν διὰ σατύρας τὴν γνώμην ταύτην. Ἐἴνε συνεπίς πρὸς τὸν ἑαυτὸν τῶν. Μὴ πολλάκις δὲν ἐθεώρησαν γελοίας τὰς περὶ τιμῆς ἰδέας, εἴως τὰς θεσπίζει τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὰς ἐννοοῦν αἱ ἑλληνικαὶ παραδόσεις; Καὶ μήπως οἱ ἴδιοι, χθὲς ἀκόμη, εἰς τὰς ἐορτὰς τοῦ Καρναβάλου τῶν, δὲν ἀνεκέρυσαν ὡς ὁθῶν δειγμάτων πολιτισμοῦ τὸ νὰ χορεύουν εἰς ὀκνηροὺς χοροὺς αἱ γυναῖκες καὶ αἱ κόραι τῶν οἰκογενειῶν, ἀνακατεμέναι μὲ τὰς πόρναις; Αὐτοὶ εἶνε οἱ ἐπικρίναντες τὸν Ἅγιον Πατῶν. Δῆθεν ἐχθροὶ τῆς κοινῆς διαφθορᾶς, καὶ ὅμως οἱ ὅριστοι τῶν ὀχετῶν τῆς. Κραυγάζοντες ἐναντίον τῶν παχυνομένων ἱεραρχῶν, καὶ πάλιν διασύροντες καὶ χλευάζοντες τοὺς ἐργαζομένους ἱεράρχας. Ὑπέρμαχοι τοῦ γενικοῦ καθαρισμοῦ, ἀλλὰ διὰ τῆς μεθόδου τοῦ βορβόρου. Καὶ ὁ μὲν Ἅγιος Πατρῶν, ἐπιτελῶν τὸ καθήκον, δὲν ἔχει νὰ πάθῃ τι. Ἀλλ' ὁ ἑλληνικὸς λαὸς θὰ εἶνε ἄξιος τῆς τύχης του, ἂν ἐξακολουθῇ νὰ ὑποστηρίξῃ ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ ὄργανα, τὰ ὁποῖα παίρνουν τὸ χρῆμά του καὶ τοῦ πωλοῦν ἀποπλάνησιν καὶ διαφθοράν.

ΜΕΤΑΝΟΕΙΤΕ

Μ' αὐτὴν τὴν λέξιν πρωτοήρχεις τὸ κήρυγμά του ὁ βαπτιστὴς Ἰωάννης εἰς τὴν ἔρμην τῆς Ἰουδαίας. **Μετανοεῖτε.**

Καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μὲ τὴν ἰδίαν λέξιν ἔκαμε νὰ πρωτοαντηχῇ ἡ διδασκαλία του. **Μετανοεῖτε.**

Πρόδρομος δὲ καὶ Κύριος συχνά—πυκνὰ ἐπανελάμβαναν

τὴν παρακλήσιν αὐτὴν καὶ τὴν συμβουλὴν των. **Μετανοεῖτε.**

Μετανοεῖτε.

Τί εἶνε μετάνοια;

Μεταπρὸς καὶ μεταλλαγὴ διὰ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς.

Τὸ νὰ ἀποφασίσῃ τις νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὴν δρόμον τὸν σκοτεινὸν εἰς τὸν δρόμον τὸν ἱστὸν· τὸ νὰ θελήσῃ νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὸ σκοτὸς εἰς τὸ φῶς, ἀπὸ τὴν πλάνην εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἀπὸ τὴν ἀδικίαν εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἀπὸ τὴν ἐχθραν εἰς τὴν ἀγάπην, ἀπὸ τὴν ἀκολασίαν εἰς τὴν ἀγνότητά· τὸ νὰ ἀποφασίσῃ τις νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν βοῦρρον τῆς ἀμαρτίας καὶ νὰ σταθῇ εἰς τὸν τόπον τῆς ἀγιότητος· τὸ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγαλειότερον εὐτύχημα τοῦ νὰ χωρισθῇ τις ἀπὸ τὸν Θεόν, οὔτε μεγαλειότερον εὐτύχημα ἀπὸ τὸ νὰ φιλιωθῇ τις μ' αὐτόν· τὸ νὰ εἴπῃ τις, ἀλλὰ μὲ τὴν καρδίαν του, ἤμην ἔνοχος, θέλω νὰ δικαιωθῶ· ἤμην ἄπιστος, θέλω νὰ γέινω πιστός· ἤμην ψυχρὸς, θέλω νὰ γέινω θερμός· ἤμην πτώμα διὰ τῶν φθύλων παθῶν, θέλω νὰ ζήσω διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς χρηστότητος· σκληροκάρδιος ἤμην, ἐπεικὴς θὰ γέινω· ὀργαί· σαρκίαι μ' ἐκυρίευσαν, ὁ νόμος τῆς ἡθικῆς τάξεως θέλω νὰ βασιλεύσῃ ἐντός μου· τὸ νὰ σκεφθῇ τις, ἀλλὰ σπουδαίως, καὶ ἀπὸ τὰ βῆθη τῆς ψυχῆς του νὰ εἴπῃ· αἰσυρόμην, θέλω νὰ ἀναστῶ· ἤμην πρᾶγμα, θέλω νὰ γέινω πρόσωπον· ἤμην κατηραμένη κτίσις, νέα, εὐλογημένη θέλω νὰ γέινω πλάσις· εἰς τὸν μαρμωρῶν ἐδοῦλεν, τὸν Θεὸν θέλω νὰ ὑπηρετήσω· τὸ ν' ἀποφασίσῃ τις ν' ἀπαρνηθῇ τὴν διεφθαρμένην του φύσιν, καὶ ν' ἀναγεννηθῇ εἰς ὑπαρξίν εὐγενεστέραν διὰ Χριστοῦ Ἰησοῦ, ἐξαγιαζῶν δὲ τὴν ψυχὴν του νὰ ἐξαγιασῇ συγχρόνως καὶ τὸ σῶμά του· τὸ νὰ ἀναφωνήσῃ τις, ἀλλὰ μὲ εὐκρίνειαν καὶ χρηστὴν προαίρεσιν ἀσκουλήκι ἤμην, χουσαλλὶς θὰ γέινω· ὡς χοῖρος ἀνεσκάλευα τὸν βόρρον, ὡς ἀετὶς θὰ φέρω τὴν πτῆσιν μου πρὸς τὸν οὐρανόν καὶ θ' ἀφῶς πᾶσαν ματαιότητα καὶ πᾶσαν ἀλαζονίαν καὶ πᾶσαν τοῦ κόσμου κακίαν, διὰ ν' ἀποκτήσω τὴν σύνεσιν καὶ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ χριστιανοῦ τοῦ ἀληθινοῦ· ἡσυχίαν πρὶν δὲν ἠμποροῦσα νὰ εὐρῶ, θὰ εἰρηνεύσω τώρα· δοῦλος τῆς βίβλης ἤμην ἄλλοτε, κύριος τῆς θέλω νὰ γέινω εἰς τὸ εἶδος ἡ ἀθυμία μ' ἐσκοτίζεν, ἡ ἐλπίς ἔς με φωτίσῃ· νέος ἄνθρωπος νὰ γέινω θέλω, μὲ μυαλὸ νέον, μὲ καρδίαν νέαν, μὲ ψυχὴν νέαν, μὲ θέλησιν νέαν, μὲ βίον νέον· νόμος μου ὑπέρτατος ἔστω τοῦ λοιποῦ, κατὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός· θὰ εἶμαι γνήσιος χριστιανὸς εἰς τοὺς διαλογισμούς μου, εἰς τὰς ἐπιθυμίας μου, εἰς τὰς ἀποφάσεις μου, εἰς τὰ ἔργα μου· χριστιανὸς ἐν τῇ ἰδίᾳ μου ἐσωτερικῇ βίᾳ· χριστιανὸς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ μου· χριστιανὸς ἐν τῇ πόλει ἢ τῇ χωρίᾳ μου· χριστιανὸς ἐν τῇ ἔθνει μου· χριστιανὸς, πολίτης μόνον ὅταν εἶμαι· χριστιανὸς, ἀρχὴν τινα ἂν ἀποκτήσω· τὸ νὰ βουλεύθῃ τις ἀλλὰ καὶ νὰ βουληθῇ ν' ἀφῇ τὸν δρόμον τοῦ θανάτου, καὶ νὰ τραβήξῃ ἴσα τὸν δρόμον τῆς ζωῆς, ἐν δὲ νὰ γέινῃ διὰ τῆς χάριτος τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου· μὲ τὴν Οὐράνιον Πατέρα καὶ μὲ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν· τὸ νὰ θελήσῃ νὰ ζήσῃ ἐν ἀγάπῃ μὲ τὸν Θεόν καὶ ἐν ἀγάπῃ μὲ τὸν πλη-

σίον καὶ ἐν ἀγάπῃ μὲ τὸν ἐχθρόν· τὸ νὰ ἀνταρξῇ τις δι' ὅλων τοῦ τῶν δυνάμεων· «Χριστέ μου, ἐπιστρέφω πρὸς σέ· ἐπτάκις, συγχώρησέ με· μακρὰν σου ἤμην, πλησίον σου παρήλθε με· σέ ἐπυλάμην εἰς τὴν πόλιν σου, καὶ σέ ἐπυλάμην εἰς τὸ εἶδος· περὶ τοῦ θανάτου· ἐξέφευγα μέχρι τοῦδε ἀπὸ τὸ κράτος σου, ὁλόκληρον τώρα θέλω νὰ μὲ κάμῃς ἰδικόν σου· ἐν τῇ χαρᾷ θὰ σέ ὑμνῶ· ἐν τῇ θλίψει θὰ σέ εὐγνωμονῶ· μαζί σου θέλω νὰ εἶμαι ἐν τῇ γῇ, μαζί σου θέλω νὰ μείνω εἰς τοὺς αἰῶνας»· τὸ νὰ θελήσῃ τις λοιπὸν καὶ ν' ἀποφασίσῃ τοιαύτην μεταβολὴν νὰ κάμῃ τοῦ νοῦ του, τῆς ψυχῆς του, τοῦ βίου του, τοῦτο εἶνε μετάνοια, καὶ ἐν τῇ πνεύματι τούτῳ Πρόδρομος καὶ Χριστὸς Ἰησοῦς ἀπηρώθυναν τὴν πρόσκλησιν. **Μετανοεῖτε**, ὅχι μόνον πρὸς τὸν κόσμον τὸν σύγχρονόν των, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ὅλων τῶν καιρῶν, μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων.

Μετανοεῖτε· καὶ διὰ σέ, ὅστις ἀναγινώσκεις τὰς γραμμάς ταύτας, ἐλάτῃ ὁ λόγος οὗτος.

Ἄλλ' ἐφθασεν ἄρα γε εἰς τὴν καρδίαν σου;

Φαῖ! ὅποια διὰ σέ εὐτυχία, ἂν, μέσα εἰς τὴν ὀχλοβοὴν τῶν παθῶν, δὲν ἐφθασεν οὐδὲ κἄν εἰς τὰς ἀκοάς σου!

Μιχ. Ι. Γαλανός.

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΡΓΙΑ

ΔΙΔΑΣΚΕΙΣ ΤΟΥ κ. ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁμιλήσας ἐν τῇ ὑπαίθρῳ αὐλῇ τοῦ ὑλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως» ὁ τμηματάρχης τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν κ. Ἠλίας Διακόπουλος περὶ Κυριακῆς ἀργίας. Ἡ διδάξις διήρκεσε δύο ἐν ὅλῳ ὥρες, ἠκούσθη δὲ μετὰ βελίας καὶ ἀδιαπτώτου προσοχῆς ὑπὸ τοῦ πολυαριθμοῦ ἀκροατηρίου. Ὁ κ. Διακόπουλος, μέλος καὶ γραμματεὺς τῆς ὑπὲρ τῆς Κυριακῆς ἀργίας ἐπιτροπῆς, καὶ πρωτοστατῶν ἐν ταῖς ἐργασίαις τῆς, ἐμελέτησε μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν ἐπιστατίας, τὴν παρ' ἄλλοις Κράτεσιν ἱστορίαν τῆς Κυριακῆς ἀργίας, ἀπαζόμενος δὲ τὴν διὰ νόμου καθιέρωσιν αὐτῆς παρ' ἡμῖν ἐξέθηκε πῶς κατ' αὐτὸν δύναται νὰ ρυθμισθῇ ἐν Ἑλλάδι, ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὅτε Ἑκκλησία καὶ πολιτεία καὶ κοινωνία δὲν φθάνουν προπαρασκευασμένοι εἰς τὸ ν' ἀνταρξῶσιν εὐδόκιμον Κυριακὴν ἀργίαν οὗ ἰσχύει καὶ ἐφαρμόζεται ἐν Ἀγγλίᾳ, Ἡνωμέναις Πολιτείαις καὶ Νορβηγίᾳ. Ἡ «Ἀναπλάσις» μὴ παραγνωρίζουσα τὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας δημιουργεῖ ἡ ἑλλειψὶς ἐπαρκῶν ὁπωσούν κηρύκων, δυνάμεων νὰ ἐκλύσῃ τὰ πλήθη εἰς χριστιανικά ἀκροάματα, καθὼς καὶ ἡ πληθώρα ἄλλων ἐλαττωμάτων καλλιεργηθέντων παρ' ἡμῖν διὰ μακρὰς συνηθείας, φρονεῖ ἐν τούτοις ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς πολὺ διάφορος τοῦ γαλλικοῦ εἰς τὴν πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν ἐπὶ χριστιαν εὐλάβειάν του, εἶνε δυσμενὴς πρὸς τὴν καθιέρωσιν Κυριακῆς ἀργίας ζήνης ὅλης πρὸς τὸν ἁγιασμόν, καὶ ὅτι Κυ-

ριακὴ ἀργία, ἐρημὸς ἁγιαστικοῦ χαρακτήρος, ταχέως θὰ καταστῇ ἀπερὴς καὶ ἐπὶ βλακῆς. Γνωρίζοντες ὅτι ἀτομικῶς ὁ κ. Διακόπουλος εἶνε ὑπὲρ τοῦ ἁγιασμοῦ τῆς Κυριακῆς, καὶ ὅτι μόνον λόγοι πρακτικοί, τῆς συγχρόνου ἡμῶν καταστάσεως, τῇ ἐμπνέουν φόβον, μὴ διὰ τοῦ ἁγιασμοῦ ἐγερθῇ ἀντιδικαὶς ἀντιθέσεις κατὰ τῆς ψυχραιμίας τοῦ Θεοῦ ἢ ἐπέλθῃ ἔπειτα ἀποτυχία ἐν τῇ πράξει, πιστεύομεν ὅτι ἐκ τῶν γενησμένων ἐν τῇ συνεδρίᾳ συζητήσεων θέλει πεισθῇ ὅτι τὸ εἰσχετόν νομοθετικὸν μέτρον δὲν πρέπει νὰ παρίδῃ τὰ ἐπὶ τῆς Κυριακῆς ἡμέρας δίκαια τῆς Ἑκκλησίας, ἀπὸ τοῦ κ. Διακόπουλου δὲ περιμένομεν τὴν εὐστοχὴν ἐξεύρεσιν μέτρου τινὸς συνδιαλλάττοντος τὰς δυσκολίας τοῦ παρόντος πρὸς μέσον τινὰ τοῦλάχιστον ἁγιασμόν χρησιμοποιοῦμενον εἰς τελειοτέραν μάρτυσιν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ο ΚΑΘΑΡΜΟΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

«Πᾶν κλῆμα μὴ φέροι δι' ἐμοῦ καρπόν, ἀφαιρεῖ αὐτὸ ὁ Πατὴρ μου· καὶ πᾶν τὸ καρπὸν φέρον καθαρίζει, ἵνα πλείονα καρπὸν φέρῃ.»
(Ἰησοῦς, Ἰωάννου ΙΕ'. 2.)

Οὐδαμῶς ἴσως τῶν εὐαγγελικῶν παραβολῶν εἰσάγει τόσον εἰς τὰ βῆθη τοῦ χριστιανικοῦ βίου, ὅσον ἡ παραβολὴ αὕτη τῆς ἀμπέλου καὶ τῶν κλημάτων. Μᾶς δεικνύει αὕτη τὴν πηγὴν αὐτῆς τοῦ χριστιανικοῦ βίου, τοὺς καρποὺς αὐτοῦ τοὺς πρακτικοὺς, τοὺς ὅρους, καθ' οὓς ὁ ἀληθὴς χριστιανικὸς βίος πραγματοποιεῖται, τὸν σκοπὸν αὐτοῦ καὶ τὰ ἔργα, δι' ὧν δοξάζεται ὁ Θεός.

Διορῶμεν ἐν τῇ παραβολῇ ταύτῃ καὶ τὰς δοκιμασίας, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς ὑποβάλλει ἡμᾶς τὰ τέκνα του, ἵνα προκοπώμεν διὰ τούτων ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ. Ὁ Θεὸς παρίσταται ἡμῖν ἐνταῦθα οὐ μόνον ὡς ὁ εὐεργέτης, ὁ προστάτης, ὁ Πιτὴρ, ἀλλὰ καὶ, τὸ σπουδαιότερον, ὡς ὁ καθαίρων ἡμᾶς, ὁμοίως τῷ ἀμπελοουργῷ, τῷ καθαίροντι διὰ τοῦ κλαδεύματος τὸ κλῆμα. Ἀφοῦ διὰ τῆς ἐαρινῆς θερμότητος αὐξηθῶσι καὶ φυλλοπορήσῃσι τὰ κλήματα, ἀρχεται τὸ κλάδεμα. Πρὸς τί; Ἡ φύσις αὐτὴ δὲν δύναται νὰ πράξῃ αὐτὸ; Ὁχι, ἀπεντὰ ὁ ἀμπελοουργός, ἄνευ τοῦ κλαδεύματος καὶ τοῦ καθαρισμοῦ ἢ βλάστησις ὅτι γένηται μὲν ἄφθορος, ἀλλ' ἄγονος. Ὅρος τοῦ καλοῦ τρυγητοῦ εἶνε τὸ ἐπιτυχὲς κλάδεμα.

Πρῶτη τοῦ ἀμπελοουργοῦ πράξις εἶνε ἡ ἀνταρξία τῆς ἀτάκτου τῶν κλημάτων βλαστήσεως καὶ ἡ συγκέντρωσις οὗτοι τοῦ χυμοῦ, ἵνα, καταλλήλως συγκεντρωμένοι, δώσῃ ἰσχυροτέραν καὶ ὑγιειντέραν αὐξήσιν εἰς τὴν ἀμπελον.

Τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ ὁ Θεὸς ἐπιδίδωκε ἐπιβάλλων ἡμῖν τὴν αὐταπέρησιν, ἡ παρεμβάλλων προσκόμματα ἐν ταῖς ἐνεργείαις ἡμῶν, οὐχὶ διότι καταδικάζει τὴν προθυμίαν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν, ἀλλὰ διότι γινώσκει ὅτι τὸν κάλλιστον τῆς ζωῆς χρόνον δαπανῶμεν εἰς ἀνωφελεῖς ἀγῶνας καὶ ψευδοὺς νίκας. Ἀπειρα παραδείγματα ἔχομεν ἀποδεικνύοντα ὅτι

ὁ βίος ὁ εὐκαλὸς εἶνε καὶ βίος ἀσήμεντος. Ἀφοῦ δὲ διὰ τῶν θυσιῶν τῶν βρυτάτων καὶ τῶν ὀδυνηροτάτων ἀγώνων μανθάνομεν ὅτι πᾶσα λαμπρά καὶ διαβόητος ἡμῶν πράξις ἐν εἶνε καὶ ἀγαθῇ, πῶς θὰ τολμήσωμεν νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι τοῦ ἀμπελουργοῦ τὸ ἔργον ὑπῆρξε μάταιον; Μὴ δὲν πρέπει νὰ συντριβῇ πρῶτον, ἵνα ἐνισχυθῇ, εἴτα ἡ βοῦλησις ἡμῶν καὶ καρποφορήσῃ ἀγαθοῦς καρποῦς;

Ἀλλὰ καὶ δίνει, τρίβει, χαράσσει ὁ ἀμπελουργὸς τὴν ἀμπελον. Βλέποντες δὲ τὴν πληγωμένην ὑπὸ τοῦ χαράγματος ἀμπελον ἐνθυμούμεθα ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἡ νόσος κατέχει, ἡ κρᾶσις ἀσθενική καταθλίβει, ἡ πρόωρος ἀτονία. Εἶνε λοιπὸν ἀγαθὸν ἡ νόσος; Ὁχι βέβαια· ἀλλὰ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς φάρμακον τῶν ἡθικῶν νοσημάτων καὶ ὡς μέγας διδάσκαλος, διδάσκων ἡμᾶς νὰ διακρίνωμεν τὸ εὐσιῶδες ἀπὸ τοῦ περιτοῦ, τὸ ἐπιπόλειον ἀπὸ τοῦ σπουδαίου, τὸν ὁρμητικὸν βίον ἀπὸ τοῦ γονίμου. Ὡρσεῖ ἡμᾶς, καθ' ἣν σιγὴν κινδυνεύομεν νὰ χάσωμεν τὴν ἀληθῆ τῶν πραγμάτων ἔννοιαν καὶ εἰς τὸν λαθῦρινθον νὰ ἐμπέσωμεν τῶν παραλογισμῶν καὶ τῆς ἀταξίας, ὡφελεῖ, λέγω, ἡμᾶς τότε ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ, λέγοντος διὰ τῆς δοκιμασίας: «Στήθι», ἐνθυμίζοντος ὅτι ἡμᾶς τὰ δικαιώματα τοῦ πνευματικοῦ βίου, τὰ τῶς λησμονούμενα καθημερινὰ ἡμῶν καθήκοντα, καὶ διδάσκοντος ὅτι τῆς εὐτυχίας αἱ ἡμέραι δὲν εἶνε αἱ καλλιτέραι; οὐδ' αἱ ὠφελιμώτεραι ἡμέραι τοῦ βίου μας.

Τί ἄλλο πράττει ὁ ἀμπελουργός; Σχίζει καὶ συντρίβει. Ὁ χυμὸς ῥεῖ ὡς δάκρυ ἀπὸ τῆς ἀμπελου. Νόμος μυστηρίου ἐπιβάλλει τοῦτο καὶ πρέπει εὐτὼ νὰ γίνῃ. Ὁ μυστηριώδης καὶ ἀκατάληπτος οὗτος νόμος ἐνθυμίζει εἰς ἡμᾶς τὸ σκοτεινὸν τοῦ πένθους πρόβλημα, τὸ τῶς πολλὰς ἀκατάληπτον καὶ τοῦ ὁποῦ τὸν σκοπὸν ἡ πίστις μόνη προαισθάνεται. Ἐάν ἡμεθα διὰ παντός εἰς τὸ πένθος ἀπρόσιτοι, θὰ κινδυνεύομεν νὰ προσκολληθῶμεν εἰς τὰς προκαίρους μόνον ἡδονὰς τοῦ παρόντος βίου, λησμονοῦντες ὅτι ξένοι καὶ παρεπίδημοι εἴμεθα ἐπὶ τῆς γῆς, χωροῦντες εἰς ἄλλην πόλιν. Θὰ ἐργαζόμεθα χάριν τοῦ παρόντος μόνον καὶ θὰ ἐσπείρομεν μόνον σπέρματα γῆινα. Ἀλλ' ὅταν ὁ Μίγας τῶν ψυχῶν ἀμπελουργὸς πλήττῃ ἡμᾶς εἰς ὅ,τι ἔχομεν ἀγαπητότερον δι' αὐτάτου πλήγματος, τότε αἱ αἰώνιαι ἀλήθειαι παρίστανται ἡμῖν ἐν φωτὶ νέῳ καὶ κάλλιον νοοῦμεν τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ φέρωμεν ἀγαθοῦς καρποῦς καὶ νὰ θησαυρίζωμεν θησαυροὺς αἰώνιους.

Ἄς συμμετέχωμεν λοιπὸν τοῦ ἔργου τοῦ Θεοῦ, ὅταν ὡς ἀμπελουργὸς καθίρων ἐγγίξῃ ἡμᾶς. Θέλει τὸ καλὸν μας. Ἄς μὴ μεμψιμοιρῶμεν. Ἄς τὸν εὐλογῶμεν δὲ μᾶλλον ὡς κλαδεύοντα καὶ καθαίροντα τὸ καρποφόρον τῆς πνευματικῆς ἀμπελου κλημα, ἵνα πλείονα καρπὸν φέρῃ.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ) Π. Κ. Γκορογιάννης.

† ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΡΙΤΗΣ

Ἐν τῷ νοσοκομείῳ αἰ Εὐαγγελισμὸς ἀπέθανε πρὸ ἡμερῶν εἰς ἐκ τῶν ἐπιφανέστερων κληρικῶν, ὁ Κωνσταντῖνος Παρίτης. Ἐχρημάτισεν ὑποδιευθυντὴς τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς καὶ καθηγητὴς εἰς πολλὰ ἀνώτερα ἐκπαιδευτήρια ἀρρένων καὶ θηλέων, ἦτο δὲ συνάμα καὶ καθηγητὴς τῶν Πατριαρχείων καὶ ἐφημέριος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Β. Ἑλληνικῆς Πρεσβείας. Συνέγραψε συγγράμματα ἀξιόλογα καὶ εἰργάσθη ἀποτελεσματικῶς ἐν τῷ Φιλολογικῷ Σολλόγῳ ὡς καὶ τῷ Ὀρθοκτικῷ, ὃν ἦτο μέλος.

† ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΜΠΕΛΗΣ

Ἀπέθανεν ἐπίσης ἐν Πειραιεὶ ὁ Γεώργιος Καψάμπελης, τακτικὸν τῆς «Ἀναπλάσεως» μέλος, χρηστὸς δὲ ἀνὴρ καὶ εὐσεβὴς οἰκογενειάρχης· ἐφ' ᾧ ἐκφράζομεν πρὸς τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ τὰ θερμὰ ἡμῶν συλλυπητήρια.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Πᾶς Χριστιανὸς ὡς πρῶτον καὶ κύριον βιβλίον πρέπει νὰ ἔχῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ τὴν Καινὴν Διαθήκην, δηλαδὴ τὴν Ἱεράν τοῦ Χριστιανισμοῦ Βίβλον τὴν περιέχουσαν τὰ 4 Εὐαγγέλια, τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, τὰς Ἐπιστολάς καὶ τὴν Ἀποκάλυψιν. Ἐν τῇ Βίβλῳ ταύτῃ εὐρίσκονται τὰ ἀναγινωσκόμενα κατὰ Κυριακὴν Ἀπόστολοι καὶ Εὐαγγέλια.

Κυριακὴ 9 Μαΐου

Ὁ Ἀπόστολος Πράξεων 9' 32—42.

Τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάν. 15' 1—15.

Κυριακὴ 16 Μαΐου

Ὁ Ἀπόστολος Πράξεων 12' 19—30.

Τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάν. 4' 6—24.

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ

Εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς Ἀναπλάσεως, κατὰ τὴν προεσχὴ εβδομάδα

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον
8—9 μ. μ.

Κυριακὴ 9 Μαΐου Π. Καπλανίδης

Ἐν τῷ ναφ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης

4—5 μ. μ.

Κυριακὴ 9 Μαΐου Ἀρχιμ. Τιμόθ. Ἀναστασίου.

Ἐν τῇ Λαϊκῇ Σχολῇ Οἰκονομίας 8—9

(παρὰ τὸν Σταθμὸν Μακρυγιάννην)

Σαββάτῳ 15 Μαΐου Κωνσ. Α. Διαλησημάς.

Ἐν ταῖς Φυλακαῖς Παλαιοῦ Στρατῶνος

Τμήμα καταδικῶν.

Τρίτῃ 11 Μαΐου 4—5 μ. μ. Ἀρχιμ. Τιμόθ. Ἀναστασίου.

Ἐν ταῖς φυλακαῖς Συγγροῦ 3—4 μ. μ.

Παρασκευῇ 14 Μαΐου Ἀρχιμ. Τιμόθ. Ἀναστασίου.

Ἐν τῷ Ζαννεῖῳ Ὀρφανοτροφείῳ ἐν Πειραιεὶ

Κυριακὴ 9 Μαΐου 4—5 μ. μ. Κωνσ. Διαλησημάς.

Σαββάτ. 15 » 8—9 Δ. Παπαδόπουλος

Τυποὶς ΑΡ. Ζ. ΔΙΑΛΗΣΜΑ καὶ Κ. ΣΑΡΑΝΤΙΝΟΥ